

Urednik: Phoebus Madianos *Predsjedatelj, Odbor za znanost EFP-a* Zamjenik urednika: Andreas Stavropoulos *Zamjenik predsjedatelja, Odbor za znanost EFP-a*
Prijevod: Ana Badovinac *Zavod za parodontologiju, Stomatološki fakultet Sveučilišta u Zagrebu*

IZVJESTITELJI

Alon Davidzohn, Gabriel Mizraji, Omer Geter,
Meyrav Oman, Moshe Goldstein

INSTITUCIJA

Pripremili specijalizanti treće godine poslijediplomskog studija parodontologije,
Sveučilišni medicinski centar Hadassah-Hebrew, Jeruzalem, Izrael

studija

Prednosti nekirurške parodontološke terapije kod pacijenata s dijabetesom tipa 2 i kroničnim parodontitisom: randomizirano kontrolirano istraživanje

Elisabet Mauri-Obradors, Alexandra Merlos, Albert Estrugo-Devesa,
Enric Jané-Salas, José López-López, Miguel Viñas
J Clin Periodontol. 2017;45 (3): 345-353

*Sažetak iz izvornog članka s ljubaznošću Wiley Online Library
Copyright © 1999-2018 John Wiley & Sons, Inc. Sva prava pridržana.
JCP Digest 03 objavila je EFP u listopadu 2019*

DOSADAŠNJE SPOZNAJE

Upalne bolesti parodonta spadaju u najčešća kronična upalna stanja kojima je pogodeno do 90% svjetske populacije. Povezanost parodontitisa s dijabetesom široko je priznata.

Upala parodonta počinje stvaranjem subgingivnog biofilma, a dijabetes i pušenje smatraju se glavnim faktorima rizika za parodontne bolesti. Pacijenti s dobro kontroliranim glikoliziranim hemoglobinom ($HbA1c \leq 7\%$) imaju nizak rizik od parodontitisa, no rizik se eksponencijalno povećava s lošijom glikemijskom kontrolom.

Iako mehanizmi koji povezuju dijabetes i parodontitis nisu do kraja razjašnjeni, uloge upale, imunološkog odgovora, aktivnosti neutrofila i citokina dobro su utvrđene. Čini se da parodontološka terapija poboljšava glikemijsku kontrolu, no potrebno je više dokaza koji bi podržali ovu povezanost.

CILJEVI

Cilj istraživanja bio je utvrditi može li nekirurška parodontološka terapija dovesti do smanjenja razine HbA1c kod pacijenata s dijabetesom tipa 2 i generaliziranim kroničnim parodontitisom 6 mjeseci nakon terapije.

METODE

Ovo je jednostruko slijepo šestomjesečno longitudinalno istraživanje. Prospektivno randomizirano ispitivanje uspoređivalo je dvije skupine s ukupno 90 pacijenata kojima je dijagnosticirani tip-2 dijabetesa i generalizirani kronični parodontitis. Svi sudionici bili su upoznati s oralnom higijenom.

Kontrolna skupina (KS) liječena je uklanjanjem samo supragingivnih naslaga dok je ispitivana skupina (IS) liječena i subgingivnim struganjem i poliranjem površine korijenova (SPK).

Parodontološki pregled uključivao je mjerenje plak indeksa (PI), gingivnog indeksa (GI), dubine sondiranja i razine kliničkog pričvrstka na početku, te nakon 3 i 6 mjeseci. Test krvi za određivanje HbA1c i vrijednosti glukoze u plazmi natašte izveden je 30 dana prije početka parodontološke terapije te na posljednjoj kontroli. Bakterijski test učinjen je pomoću papirnatih štapića i *real-time qPCR-a*.

Bivarijatna analiza temeljila se na nezavisnim podacima u skladu s normalnošću Studentovog t-testa ili analizi varijance (ANOVA). Pearsonova ili Spearmanova korelacijska analiza korištena je za usporedbu kvantitativnih varijabli.

rezultati

- Na početku, obje skupine imale su slične srednje vrijednosti za medicinske parametre, dob, spol, lijekove, trajanje dijabetesa, učestalost četkanja zubi, upotrebu međuzubnih četkica, navike, težinu i lijekove, no u IS je bilo više pušača.
- Nakon SPK uočeno je poboljšanje parodontoloških parametara u IS, dok je odgovor na terapiju u KS bio minimalan.
- Usporedba vrijednosti PI i GI za obje skupine ukazuje na značajno poboljšanje u IS nakon 3 i 6 mjeseci ($p < 0.001$), ali ne i u KS ($p = 0.49$). Smanjenje dubine sondiranja (-1.18 i -1.28 mm, 3 i 6 mjeseci) uočeno je u IS, dok u KS nije bilo relevantno.
- Očito smanjenje u bakterijskom opterećenju utvrđeno je kod nekih pacijenata IS.
- Glikemijska razina značajno se smanjila u periodu od 6 mjeseci u IS (18.71 mg/dl, SD 50.35), no u KS se povećala (16.25 mg/dl, SD 54.73). Promjene u glikemijskoj razini, od početne vrijednosti do 6 mjeseci, značajno su se razlikovale među skupinama ($p = 0.02$); kao i glikemijska razina obje skupine nakon 6 mjeseci ($p = 0.02$).
- Analiza osjetljivosti potvrdila je veće poboljšanje razine HbA1c u IS nego u KS pacijenata. Vrijednosti Δ HbA1c (mmol/mol) bile su -0.51 % i -0.06 % ($p = 0.02$).

OGRAIČENJA

- Statistička analiza nije uspjela pronaći korelaciju između parodontoloških parametara i glikemijske kontrole.
- Tijekom šestomjesečnog razdoblja pacijenti u IS nisu bili uključeni u potpunu parodontološku terapiju iako bi pacijenti s kroničnim parodontitisom trebali biti češće uključeni.

ZAKLJUČCI

- U IS došlo je do poboljšanja u parodontološkom statusu pacijenata i do značajnog poboljšanja glikemijske razine 6 mjeseci nakon nekirurške parodontološke terapije.
- Parodontološki status i metabolička kontrola ostali su nepromijenjeni u KS.

KLINIČKI ZNAČAJ

- Čini se da odgovarajuća parodontološka terapija poboljšava glikemijsku kontrolu pacijenata s dijabetesom tipa 2 i kroničnim parodontitisom.

POVEZNICA NA ORIGINALNI JCP ČLANAK:

www.onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/jcpe.12858/fullPristup kroz stranicu za članove EFP-a: www.efp.org/members/jcp.php